

JETTE SCHRÖDER

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Jette Schröder
Omslagontwerp: Caren Limpens
Omslagillustraties: Caren Limpens
Illustraties binnenwerk: Caren Limpens / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 940 27 1076 2

ISBN 978 940 27 6626 4 (e-book)

NUR 283

Eerste druk juni 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1. GEWOON VRIENDEN

'Happy birthday to you,' zingen Carline, Marjolein en ik in koor.

Yfke straalt van oor tot oor terwijl ze haar jas in haar kluisje propt.

'Heb je al cadeautjes gekregen?' vraagt Carline geïnteresseerd.

Yfke knikt opgetogen. *'Een nieuwe schoudertas, oorbellen en een nieuwe passpiegel voor op mijn kledingkast. En het mega-allerbeste cadeau ooit: een weekendje shoppen in Parijs!'*

'Wááát?' roept Marjolein uit.

‘Samen met mijn moeder,’ zegt Yfke. ‘Over drie maanden pas, hoor. Maar dat is juist top. Dan kan ik eerst nog sparen.’

‘Wauw,’ zeg ik jaloers.

‘Kon ik maar mee!’ Marjolein slaakt een diepe zucht. ‘Waarom krijg ik nooit zo’n cadeau?’

‘Ik weet het,’ zegt Yfke met een grote grijns. ‘Ik ga duizend foto’s maken voor Insta.’

‘Houd op! Ik wil het niet meer horen. Ik barst uit elkaar van jaloezie!’ Marjolein duwt haar handen tegen haar oren. ‘Kom op, we moeten opschieten. De vorige keer waren we ook al te laat bij aardrijkskunde.’

Terwijl we naar de les lopen, raakt Yfke niet uitgepraat.

‘Ik heb al een lijst gemaakt van alles wat ik wil zien in Parijs. En ik ben de vlog van Noëlle gaan volgen. Ken je die? Ze heeft hartstikke veel volgers. Vorig jaar is ze naar Parijs verhuisd met haar ouders. Zo cool! Ik moet echt zorgen dat ik stinkend rijk ben voor Parijs. Ik ga een oppasadres zoeken. Dat lijkt me nog best leuk, en mijn nichtje zegt dat het goed verdient. Ik ga

vanmiddag een oproepje in de supermarkt ophangen. Misschien is dat ook wel wat voor jou, Sterre? Jij wilde toch ook geld verdienen?’

Terwijl meneer Berg een saai verhaal over schuivende aardplaten afsteekt, denk ik na over Yfkes plan om te gaan oppassen. Het zou best weleens een goed idee kunnen zijn! Ik heb inderdaad geld nodig.

In de zomervakantie is mijn nichtje Talita naar een mode-zomerkamp geweest. Daar leerde ze hoe ze zelf kleding moest ontwerpen en hoe ze die in elkaar kon zetten. Ze kregen daar gastlessen van modeontwerpers en kunstenaars. En dit jaar kwam ook Niki Smit een gastles geven. De coolste mode-expert én kinderboekenschrijfster ter wereld!

Talita kwam terug van het zomerkamp met twee zelfgemaakte rokjes, een coole top en een zelfgemaakte schoudertas van felgekleurd kunstleer en pailletjes. En dat terwijl ze nog nooit iets had genaaid voor ze erheen ging!

Mijn ouders waren superenthousiast toen ik zei dat ik volgende zomervakantie ook naar dat kamp wil. Tótdat ze de prijs zagen... Het is megaduur. Maar dat is ook niet zo gek als je nagaat dat alle materialen inbegrepen zijn.

Ik mag van mijn ouders naar het kamp als ik de helft zelf betaalt. Maar met alleen mijn zakgeld schiet dat niet echt op.

Die middag zitten Yfke en ik naast elkaar op mijn bed.

‘Jij hebt zo’n leuke kamer,’ verzucht Yfke. ‘Ik zou willen dat ik net zo kunstzinnig was als jij.’

Ik kijk om me heen. Eerlijk gezegd ben ik het helemaal met haar eens. Mijn kamer is ook gewoon cool!

Toen ik vorig jaar naar de brugklas ging, vonden mijn ouders dat het tijd was voor een grotere kamer. Ik kreeg de zolderkamer die voorheen dienstdeed als werkkamer voor mijn vader, en ik mocht hem helemaal zelf inrichten!

Ik ben superblij met mijn kamer. Het enige nadeel

is dat het er 's zomers nogal heet kan worden. In de zomervakantie heb ik regelmatig mijn matras naar beneden gesleept om daar te gaan slapen. Maar nu het schooljaar weer is begonnen, zal het wel snel gedaan zijn met de echt hete dagen.

Op de lichtbruine laminaatvloer ligt een geknoopt, wit met lichtroze vloerkleed. Er staat een bedbank vol kleurige kussens en de muren hebben ook allemaal een andere kleur. Okergeel, bordeauxrood en heel licht zalmroze. In de nok van het puntdak hangt een oude nepkristallen kroonluchter die ik op een rommelmarkt heb gevonden.

In de vensterbank staan een stuk of zeven plantjes, die ik met veel zorg gestekt heb. Langs de muur tegenover mijn bed heb ik lijntjes gespannen van touw. Er hangen allemaal foto's, tekeningetjes en briefjes aan, die ik met kleine wasknijpertjes heb vastgemaakt.

In de hoek staat een oud eikenhouten bureau dat ik in de kringloopwinkel heb gevonden. Om eerlijk te zijn, is het niet het meest praktische bureau aller tij-

den. Een van de lades zit muurvast en gaat met geen mogelijkheid open, en eigenlijk is het blad net iets te hoog voor mij. Maar het ziet er wél cool uit en daar gaat het om!

Boven mijn bureau hangen twee planken met daarop potten vol stiften, potloden en penselen.

Yfke zegt weleens dat mijn kamer meer op een atelier lijkt dan op een doorsnee puberkamer. En dat klopt wel zo'n beetje. Als ik niet met mijn huiswerk bezig ben, ben ik aan het tekenen of knutselen.

Op mijn bureau ligt mijn nieuwste project: een stapel schetsen van een fiets met een hondje in de mand voorop.

Ik ben er nog altijd niet tevreden over. Een fiets tekenen is toch een stuk moeilijker dan ik dacht! Stiekem overweeg ik om die hele fiets te vergeten en er een picknickmand van te maken. Misschien is dat nog wel leuker ook.

‘Ik hoop echt dat ik reacties krijg op mijn oppasoproepje,’ zegt Yfke. ‘Ik ga hem in een paar super-

markten ophangen. Er zijn ook websites waar je een oproepje kunt plaatsen, maar ik weet niet of mijn moeder dat goed vindt.’

‘Vast wel,’ zeg ik tegen Yfke. ‘Je kunt er toch een speciaal e-mailadres voor aanmaken? Dan hoef je je telefoonnummer niet te geven.’

Ik trek een zak drop uit mijn nachtkastje en schuif hem naar Yfke toe.

Ze stopt een dropje in haar mond en sluit haar ogen. ‘Ik zie mezelf al helemaal lopen in Parijs!’

‘Net als in die serie *Emily in Paris*,’ zeg ik jaloers. ‘Zo romantisch!’

Yfke opent haar ogen. ‘Over romantiek gesproken...’ Ze steunt met haar kin op haar hand en kijkt me vriendelijk aan. ‘Hoe staat het eigenlijk met Thijs en jou?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, gewoon...’ Yfke wipt haar wenkbrauwen veelbetekenend op en neer. ‘Is het al áán?’

‘Tuurlijk niet,’ zeg ik grinnikend. ‘We zijn gewoon vrienden.’

Yfke slaakt een teleurgestelde zucht. ‘Ik snap niets van jullie twee. Jullie passen zó goed bij elkaar. De ideale match gewoon!’

‘Vergeet het maar.’ Ik pak een verdwaald bolletje sokken van de grond en gooi het naar Yfkes hoofd. ‘Dan zouden we nog eerder broer en zus zijn. Weet je dat Ilsa uit de klas van Thijs serieus dacht dat ik zijn tweelingzus was? Alleen maar omdat we allebei blond zijn en omdat ze ons vaak samen zag fietsen!’

Ik ken Thijs al sinds de kleuterklas. We zijn écht zowat broer en zus. Natuurlijk krijgen we geen verkeer!

Ik vond hem altijd al aardig, maar pas in groep zeven werden we écht beste vrienden. En dat had weer alles te maken met ons verdwaalavontuur tijdens een schoolreisje in het Openluchtmuseum in Arnhem. Op de een of andere manier hadden Thijs en ik de route niet helemaal goed gevolgd en belandden we samen in een of ander nagebouwd boshutten-dorp, waar niemand uit onze klas te vinden was. Omdat het begon te

stortregenen, besloten we in een hut te schuilen tot we iemand uit de klas voorbij zagen komen.

Het was nog best eng, zeker toen het ging onweren...

Al weet ik niet wat griezeliger was; het donderende geraas en de felle bliksemschichten, of de woedende preek van juf Jantine naderhand. Ze ging helemaal door het lint toen ze ons uiteindelijk vond. Blijkbaar had ze al op het punt gestaan om de politie te bellen. Alsof we expres verdwaald waren!

Ik was zo blij toen Thijs naar dezelfde middelbare school ging als Yfke en ik, al kwam hij wel in een andere klas terecht. Ook dit jaar zitten we niet bij elkaar in de klas, maar dat geeft niet. We spreken nog vaak genoeg af. Gistermiddag zaten we nog samen bij de Hema, omdat er een nieuw soort tompouce werd gelanceerd. Die mochten we niet missen natuurlijk!

‘Wie komen er eigenlijk allemaal op je feestje morgen?’ vraag ik.

‘Gewoon ons vaste clubje,’ zegt Yfke. ‘Carline, Marjolein en jij. Mijn ouders gaan naar een bruiloft, en

mijn broer heeft beloofd bij een vriend te blijven slapen. Dus we hebben het rijk alleen.'

'Klinkt goed,' zeg ik opgewekt. 'Ik heb je cadeautje al binnen.'

'Mooi zo,' zegt Yfke grinnikend. 'Is het erg groot? Dan moet je vader je maar even komen brengen. Jullie hebben toch een aanhanger?'

'Dat mocht je willen,' zeg ik lachend. 'Hoe laat begint het ook alweer?'

Yfke propt weer een handje drop in haar mond. 'Carline en Marjolein hebben eerst een streetdance-toernooi met hun dansschool. In Nijmegen deze keer, volgens mij. Dus zij kunnen er pas rond zeven uur zijn. Maar jij kunt al eerder komen, toch? Dan kun je me helpen met de voorbereidingen. Ik wil veel hapjes klaarmaken. En dan bedoel ik echt súperveel!'

'Vooruit dan maar,' zeg ik met een grijns. 'Ik offer me wel op!'